

KÚRIA

Bfv.I.512/2018/7. szám

A Kúria Budapesten, a 2018. év október hó 29. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő
v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Miskolci Járásbíróság 39.B.1397/2015/219. számú ítéletét és a Miskolci Törvényszék 3.Bf.494/2017/32. számú ítéletét I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Miskolci Járásbíróság a 2017. február 23-án meghozott 39.B.1397/2015/219. számú ítéletével az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 3 rendbeli társtettesként elkövetett csalás büntettségében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), c) pont, (5) bekezdés b) pont], 4 rendbeli csalás büntettségében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), c) pont, (4) bekezdés b) pont], társtettesként elkövetett csalás büntettségében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), c) pont, (4) bekezdés b) pont] és 8 rendbeli - részben kísérleti szakban maradt - bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettségében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont]; ezért mint különös visszaesőt halmazati büntetésül **négy év - börtönben végrehajtandó** - szabadságvesztés büntetésre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben megállapította, hogy az I. rendű terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható, továbbá vele szemben 4.400.000 forint erejéig vagyonekobjást rendelt el. A bíróság az I. rendű terheltet az ellene 3 rendbeli társtettesként elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 2 rendbeli csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], társtettesként elkövetett csalás büntettségének kísérlete [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], bűnsegédként

elkövetett közokirat-hamisítás büntette, 2 rendbeli társtettesként elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] és 6 rendbeli - részben bűnsegédként - elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] miatt emelt vád alól felmentette, továbbá a vele szemben társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont] miatt indult eljárást megszüntette.

A másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék a 2018. január 25-én meghozott 3.Bf.494/2017/32. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet I. rendű terhelt tekintetében megváltoztatta, vagyon elleni cselekményeit 7 rendbeli csalás büntettének, melyből 3 rendbelit társtettesként követett el [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], és csalás büntettének [1978. IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] a közbizalom elleni cselekményeit 8 rendbeli közokirat-hamisítás büntettének [1978. IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] - melyből 2 rendbelit bűnsegédként követett el - minősítette, egyebekben az elsőfokú ítéletet tekintetében helybenhagyta.

A jogerős ügydöntő határozat ellen az I. rendű terhelt védője a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (rég. Be.) 416. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira alapított felülvizsgálati indítványt nyújtott be.

Ebben - a tényállás 17. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben - kifejtette, hogy a sértett leitatása a tévedésbe ejtést megkezdheti, de önmagában ez a körülmény a csalás büntette törvényi tényállásának a megállapításához nem elegendő. A csalás büntette kizárólag az ügyvédi irodában valósulhatott meg azzal, hogy a valótlan tartalmú adásvételi szerződés elkészült, és azt a sértett állítólagos akarata ellenére aláírta. Miután pedig az I. rendű terhelt ekkor már nem volt jelen, ezt kizárólag a III. rendű terhelt, illetve annak ismeretlen társa tehette meg. A bűncselekmény kizárólag az adásvételi szerződés elkészítésével, annak a sértett által történt aláírásával, valamint az okiratnak az ingatlan-nyilvántartásba benyújtásával valósulhatott meg, amelyen az I. rendű terhelt nem volt jelen, ezért sem a csalás, sem a közokirat-hamisítás tekintetében nem állapítható meg a bűnössége.

Az indokolási kötelezettség megsértése azáltal valósult meg, hogy sem a járásbíró, sem a törvényszék a tényállási elemek hiányával összefüggő védői érveléssel egyáltalán nem foglalkozott.

Mindezekre tekintettel a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését, az alapügyben eljáró másodfokú bíróság új eljárásra utasítását, annak eredményeként az I. rendű terhelt részbeni

felmentését, a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését, és a feltételes szabadságra bocsátásból kizárásának a mellőzését kérte.

A Legfőbb Ügyészség nyilatkozata szerint a bíróságok a tényállásból helytálló következtetést vontak le az I. rendű terhelt 17. tényállási pontban rögzített cselekményének tekintetében is, és cselekményének jogi minősítése, valamint a vele szemben kiszabott büntetés is törvényes, a bíróságok abszolút eljárási szabálysértést sem vétettek, következésképpen a felülvizsgálati indítvány alaptalan, ezért a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta (BF.516/2018/1.).

Az indítvány előterjesztőjének a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatára tett észrevétele szerint, mivel az I. rendű terhelt az ügyvédi irodába - ahol a bűncselekmények megvalósultak - a sértettel nem ment be, így sem a csalás, sem a közokirat-hamis büntettét sem bűnsegédként, sem közvetett tettesként nem követte el, javára az önkéntes elállás lenne megállapítható. Önmagában a sértettel közös italozás nem bűncselekmény, és nem meríti ki a csalás törvényi tényállásának az elemeit, míg az ügyvéddel ő nem is találkozott, így nevezett semmilyen módon nem is téveszthette meg. Továbbra is hivatkozott az indokolási kötelezettség megsértésére és az iratellenességre. Álláspontja szerint mivel a 17. pontban írt cselekmény az egyedüli, melynek az elkövetési ideje a terhelttel szemben korábban kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés idejére esik, így az e pontban írt bűncselekmény vádja alól történő felmentés esetén mellőzni kellene a feltételes szabadságból történt kizárást tartalmazó rendelkezést.

.-.-.

A megtámadott ügydöntő határozatok meghozatalára, valamint a felülvizsgálati indítvány előterjesztésére a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (régi Be.) hatálya alatt került sor.

2018. július 1. napján a korábbi, azaz az 1998. évi XIX. törvényt felváltva hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.), amely a 868. § (1) bekezdésében akként rendelkezik, hogy a törvény rendelkezéseit - a törvényhelyben megjelölt kivételekkel - a hatálybalépéskor folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. E kivételek között a felülvizsgálati eljárás rendelkezései nem szerepelnek.

Ezért a Kúria az indítvány elbírálása során e törvény, azaz a Be. rendelkezéseit alkalmazta.

A már kitűzött tanácsulást a Be. 660. § (1) bekezdése alapján megtartotta, melyen a megtámadott határozatokat a Be. 659. § (5) bekezdésére figyelemmel a megtámadott részében, a felülvizsgálati indítványban meghatározott ok alapján bírálta felül, emellett a Be. 659. § (6) bekezdésére tekintettel vizsgálta a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott - és az indítványozó által nem hivatkozott - esetleges eljárási szabálysértéseket is.

Eljárási okból felülvizsgálatnak csak a Be. 649. § (2) bekezdésében írt okok miatt van helye, és ezen okok köre önkényesen nem

bővíthető.

A Be. 649. § (2) bekezdés d) pontja szerint - figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontjára - az indokolási kötelezettség megsértése csak akkor felülvizsgálati ok, ha az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes, így a Kúria az indítvány azon részével, melyben hiányosnak találta az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, érdemben nem foglalkozhatott. Az indítványban sérelmezett iratellenesség sem szerepel a felülvizsgálatot megalapozó okok között.

Következésképpen a felülvizsgálati indítványnak az eljárási szabálysértésekre hivatkozó része a törvényben kizárt.

Megjegyzi a Kúria, hogy az időközben hatályba lépett új Be. rendelkezésére figyelemmel már egyébként sincs helye a felülvizsgálati indítvány ezen része érdemi elbírálásának. A Be. 649. § (2) bekezdés d) pontjára, valamint 608. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel már nem feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés, ha a bíróság indokolási kötelezettségének nem vagy csak részben tett eleget. Ezen körülmény a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel csak ún. relatív eljárási szabálysértés, amely felülvizsgálat alapjául nem szolgálhat. A Kúria ezért az erre vonatkozó indítványrész elbírálását a Be. 870. § (3) bekezdése alapján mellőzte.

A Be. 659. §-a alapján a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó.

Eszerint 2008. évben a sértett tulajdonát képezte a ... szám alatti ingatlan 10.900.000 forint értékben. A sértett az ingatlanban lányával és két kiskorú unokájával lakott, ebben az időben italozó életmódot folytatott. A sértettnek nem állt szándékában az ingatlan értékesítése. **A sértett** 2008. december elején együtt dolgozott a III. rendű terhelttel az I. rendű terheltnél, a ... tanyán lovakat ápoltak. A terheltek elhatározták, hogy megszerzik a sértett ingatlanát. 2008. december 8-án I. rendű és III. rendű terheltek a sértettet az I. rendű terhelte lakására vitték, ahol egész nap ott volt a sértett és a délután folyamán egy üveg bort elfogyasztott. I. rendű terhelte még délelőtt eltávozott a lakásáról, és csak este tért haza, amikor a sértett kérte, hogy vigyék haza. I. rendű terhelte azt mondta neki, hogy már este van, és a III. rendű terhelte lakására vitték aludni, ahol ugyancsak italoztak még. Másnap reggel elmentek az I. rendű terhelthez, aki mondta, hogy menjenek el egy presszóba és igyanak valamit. A presszóban a sértettet pálinkával itatták, amit egyébként nem szokott fogyasztani, majd ... ügyvédi irodájába vitték, ahol a sértett aláírta azt az adásvételi szerződést, mely szerint ingatlanát a III. rendű terhelte tőle megvásárolta 3 millió forintos vételár megfizetése mellett. A

sértett a vételárat ténylegesen nem kapta meg. Az okiratszerkesztő ügyvéd a szerződést ezt követően a ... Körzeti Földhivatalba benyújtotta, és a III. rendű terhelte tulajdonjogát 2008. december 9. napján bejegyezték. A terheltek cselekményükkel 10.900.000 forint kárt okoztak a sértettnek, mely nem térült meg (tényállás 17. pont, elsőfokú ítélet 26. oldal 1-8. bekezdés és másodfokú ítélet 4. oldal 8. bekezdés).

A jogerős ítélet tényállásához tartoznak mindazok a történeti tények, amelyek az ítéletben megállapításra kerültek, függetlenül attól, hogy ítéletszerkesztési hiba folytán esetlegesen nem a történeti tényállásban kerültek leírásra, hanem az indokolás más részében, így a bizonyítékok értékelése vagy a jogi indokolás körében (BH 2016.163.).

Így a Kúria a tényállás részének tekintette azt az ítéleti megállapítást is, mely szerint I. rendű és III. rendű terheltek - mint ahogyan ez már számos korábbi cselekménynél is - addig itatták a sértettet, amíg az állapotából fakadóan már nem volt képes átlátni azon helyzetét, hogy egy adásvételi szerződést ír alá, melynek következményeként III. rendű terhelte az ingatlanának tulajdonához jut.

Mindebből következően a terheltek szándéka tehát közös és egyirányú volt arra nézve, hogy a **sértett** ingatlanát ilyen módon képesek megszerezni - nélkülözve a sértett erre irányuló szándékát - és azáltal, hogy III. rendű terhelte tulajdonjoga a szerződés benyújtásával átvezetésre került, realizálták a sértetti oldalon bekövetkezett 10.900.000 forintos kárt. Az eljáró bíróságok okszerűen mutattak rá ítéletük indokolásában arra, hogy **T.1.** és **T.2.** vallomásai alapján azt ugyan megállapítani nem lehetett, hogy az I. rendű terhelte jelen lett volna a szerződés aláírásakor, azonban mivel a megtévesztés kapcsán III. rendű terhelttel szándékegységben járt el és T.3. vallomását alapul véve szállította a sértettet az ügyvédhez, vagy ebben részt vett, nyilvánvalóan tudott a később kötendő szerződés valótlanágáról, így a III. rendű terhelten kívül ő maga is hozzájárult ahhoz, hogy valótlan adatok kerüljenek később közhiteles nyilvántartásban átvezetésre (elsőfokú ítélet 98. oldal 1-3 bekezdések).

Az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése szerint az követi el a csalást, aki mást jogtalan haszonszerzés végett tévedésbe ejt és ezzel kárt okoz. A törvény indokolása szerint a csalás tényállása az ellen kíván védelmet nyújtani, hogy másnak a tévedését jogtalan haszonszerzés végett kihasználhassák. A tévedés folytán a sértett úgy rendelkezik, hogy ezzel valakinek (önmagának, vagy harmadik személynek) kárt okoz. A tévedés és a károkozás között okozati kapcsolatnak kell fennállnia. A csalás elkövetési tevékenysége a tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás. A tévedésbe ejtés a

valótlanságnak való tényként feltüntetése, vagy való tény elferdítése, megmásítása. A tévedésben tartás pedig az elkövető magatartásától függetlenül keletkezett tévedés el nem oszlatása vagy megerősítése. A tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás tartalma a csalás tárgyául szolgáló ügylet jellegétől függ: mindig konkrétan, az adott tényállás adatai alapján állapítható meg. Nem szükséges, hogy a tévedésbe ejtés, illetve a tévedésben tartás az egész ügyletre kiterjedjen, csak az kell, hogy olyan lényeges körülményre vonatkozzék, amellyel kapcsolatos tévedés a bekövetkezett kárral okozati összefüggésben van. A károsult hiszékenysége, könnyelműsége - amit az elkövető a megtévesztésnél kihasznál - a csalásban való bűnösség megállapításánál közömbös.

A tényállás 17. pontjában írtak szerint I. rendű és III. rendű terheltek egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben - így az 1978. évi IV. törvény 20. § (3) bekezdés alapján társtettesként - azért itatták le a sértettet, hogy ennek eredményeképpen rábeszélésükre anyagi javairól a józan ész követelményeivel teljesen ellentétesen, önmagának és családjának több millió forintos kárt okozva úgy rendelkezzen, hogy ezáltal a III. rendű terhelte jogtalan haszonhoz jusson. A Legfőbb Ügyészség nyilatkozata helytálló, mely szerint a tévedésbe ejtő magatartást az I. és a III. rendű terheltek a sértett leitatása útján és közben fejtették ki, ezért maga a szerződéskötés és annak a földhivatalhoz benyújtása már csupán ennek a magatartásnak a bevégezése, formába öntése, legalizálása volt. Következésképpen a jogerős határozatban törvényesen minősítették az I. rendű és a III. rendű terheltek cselekményét társtettesként elkövetett csalás büntettének (másodfokú ítélet 11. oldal 2. bekezdés).

Társtettség esetén az elkövetők a bűncselekmény egészéért felelnek még abban az esetben is, ha saját magatartásukkal csak a bűncselekmény egy részét valósították meg. Az elbírált bűncselekmény vonatkozásában megállapítható, hogy tárgyi oldalon megvalósult a bűncselekmény közös elkövetése a törvényi tényállási elemek egy-egy részének kimerítésével; míg alanyi oldalon az I. rendű terhelte oldalán fennállt az a tudat, hogy magatartásával kiegészíti a III. rendű terhelte elkövetési tevékenységét. Így tehát a tényállásban leírt magatartásával I. rendű terhelte tényállási elemet, azaz tényállásszerű elkövetési magatartást valósított meg.

Az ún. intellektuális közokirat-hamisítás büntettének tettese az, akinek közvetlen közreműködése folytán kerül a közokiratba valótlán adat, tény vagy nyilatkozat. E bűncselekmény elkövetési magatartása tehát csak az a közreműködés, amelynek eredményeként az arra feljogosított hivatalos személy - a tévedése folytán - a valótlán adatokat a közokiratba foglalja. Minden más közreműködés valójában e tettesi magatartást mozdítja elő és ahhoz kapcsolódó bűnsegélyként értékelhető (BH 2016.161.).

Az intellektuális közokirat-hamisítást ugyanis tettesként vagy társtettesként csak az követi el, aki közreműködik abban, hogy a közhitelű nyilvántartásba a valóságnak nem megfelelő adatok kerüljenek. Erre figyelemmel pedig a részesi cselekmény azért különbözik a tettesi cselekménytől, mert nem valósítja meg a bűncselekmény törvényi tényállási elemeit (BH 2018.102.).

Éppen ezen „előmozdító” cselekménysorozat róható fel az I. rendű terheltnek, ami a vagyon elleni bűncselekmény mellett a közbizalom elleni bűncselekményre is kiterjedt, hiszen enélkül a csalási cselekménnyel elérni kívánt jogtalan haszonhoz nem is juthatott volna hozzá és - ellentétben a jogerős határozatban megállapított közvetett tettességgel - a bűnsegédi [1978. évi IV. törvény 21. § (2) bekezdés];felelőssége attól függetlenül is megállapítandó, hogy ő a sértettet nem kísérte be az ügyvédi irodába, és az okiratot készítő ügyvéddel közvetlenül nem is találkozott.

Mindezek alapján a Kúria álláspontja szerint a közbizalom elleni bűncselekmény kapcsán sem társtettesség, sem közvetett tettesség nem állapítható meg, viszont az I. rendű terhelt cselekvőségét a III. rendű terhelt magatartásához kapcsolódó bűnsegélyként kell értékelni. Az 1978. évi IV. törvény 21. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt. Értelemszerűen a más (tettes) cselekménye is csak szándékos lehet. A bűnsegéd tehát elősegíti azt, hogy a tettes a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását elkövesse, de ennek során maga törvényi tényállási elemet nem valósít meg.

A szándékosság azt fejezi ki, hogy a bűnsegéd tisztában van a tettesi szándékkal és ennek ismeretében a tettessel szándékegységben cselekedve nyújt segítséget ahhoz, hogy a tettes a bűncselekményt elkövesse. Tudata kiterjed a tettesi alapcselekmény tényállási elemeire, valamint arra, hogy ő maga elősegíti annak megvalósulását. Mindezt egyenes vagy eshetőleges szándékkal is elkövetheti.

A 17. pontban foglalt tényállás kapcsán azonban a Kúria megállapította, hogy az I. rendű terhelt tényállási elemet még közvetett tettesként sem valósította meg. Közreműködő magatartása (a csalás bűncselekménye kapcsán rögzítettek szerint) előmozdította a III. rendű terhelt cselekményét, ezért ahhoz kapcsolódó bűnsegélyként értékelhető. Tisztában volt tehát azzal, hogy az ügyvédnél, annak III. rendű terhelt általi megtévesztésével hamis adásvételi szerződés fog készülni, így tisztában volt azzal is, hogy terhelt-társának szándéka a sértett ingatlanának jogtalan megszerzésére irányul. Nem vett részt ugyanakkor a szerződés aláírásában, az eljáró ügyvéd megtévesztésében, így magatartása közvetett tettességnek sem minősíthető.

A bíróságoknak - így a felülvizsgálati eljárásban a Kúriának is - a történeti tényállás alapján kell a helyes és törvényes minősítést megállapítani. Ezért nem foghat helyt az I. rendű terhelt védőjének a Legfőbb Ügyészség indítványára tett észrevételében foglalt azon megközelítés, hogy a bűnsegédi elkövetői magatartás értelmezése a „ha ló nincs a számár is jó” elven alapulna. A Kúria - egyetértve a Legfőbb Ügyészség álláspontjával - éppen az irányadó tényállás alapján jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű terhelt bűnössége az intellektuális közokirat-hamisítás tekintetében megállapítható, azonban a helyes elkövetői minősítés nem a közvetett tettesség, hanem a bűnsegély lett volna.

A bűnösség okszerű megállapítására figyelemmel azonban ez a körülmény az eljárt bíróságok döntését nem befolyásolta. A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján anyagi jogszabálysértés miatt akkor is helye van felülvizsgálatnak, ha bűncselekmény törvénytörő minősítése miatt került sor törvénytörő büntetés kiszabására. Abban az esetben azonban, ha a minősítés nem törvényes, azonban a joghátrány meghatározására törvényesen került sor, nincs helye a megtámadott határozat megváltoztatásának, mivel a mérlegelési jogkörben törvényes keretek között kiszabott büntetés mértéke rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem támadható.

Megjegyzzi a Kúria, hogy a Legfőbb Ügyészség átiratában foglalt azon megállapítás téves volt, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű és a III. rendű terhelt elkövetői minősége úgy a csalás mint a közokirat-hamisítás tekintetében közvetett tettesként volt megállapítható. A Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság ugyanis ítélete 11. oldal 2. bekezdésében kizárólag a közokirat-hamisítás büntettként értékelt cselekményeket minősítette közvetett tettesként elkövetettnek. A csalás vonatkozásában ilyen megállapítást nem tett - az a tényállásra figyelemmel - egyébként is értelmezhetetlen lett volna. Közvetett tettes ugyanis az, aki más személyt eszközként felhasználva valósítja meg a bűncselekmény törvényi tényállását. Az irányadó tényállás alapján pedig a 17. tényállási pontban foglalt csalás bűncselekményét az I. rendű terhelt - az előzőekben kifejtettekre figyelemmel - társtettesként valósította meg.

Az 1978. évi IV. törvény 21. § (3) bekezdése alapján a részesekre is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni, így az elkövetői minőség téves megállapítása nem volt kihatással a terhelttel szemben alkalmazott szankciókra.

Ezért a felülvizsgálati indítványnak a tényállás 17. pontját illetően az I. rendű terhelt büntetőjogi felelősséget támadó részében nem megalapozott.

Mivel a különös visszaeső terhelttel szemben alkalmazott halmazati büntetés a törvényi büntetési tételkeretek között került kiszabásra, így annak enyhítésére és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés mellőzésére a felülvizsgálati eljárás keretében nincs lehetőség.

A Kúria nem észlelt a Be. 659. § (6) bekezdésére figyelemmel hivatalból elvégzett vizsgálata során a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott - és az indítványozó által nem hivatkozott - esetleges más eljárási szabálysértést sem.

Ezért a megtámadott határozatokat a Be. 662. § (1) bekezdés a) pontja alapján I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

A végzés ellen fellebbezésre nincs lehetőség, a határozat felülvizsgálatát pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 652. § (6) bekezdésén alapul azzal, hogy a Kúria - a Be. 656. § (4) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítványt érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2018. október 29.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Vaskuti András s.k. előadó bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
TóthLné
bíróági tisztviselő